

Der gik ikke lang tid, før Julie Bille forelskede sig i grunden og ideen om at få sit eget runde hus på den.

”Jeg følte, at jeg var i et fængsel”

Da filminstruktør Julie Bille på én gang mistede sin kæreste, sit hjem og sit arbejde, flyttede hun til Guatemala for at finde den lykke og det fællesskab, hun forgæves havde ledt efter i København. Og hun fandt det – men et helt andet sted, end hun havde regnet med.

AF METTE HELBÆK OG EVA HELBÆK TRAM. FOTO: TAMIA HURTADO.

Mine veninder var begyndt at få børn, mens mine egne parforhold blev ved med at gå i stykker. Jeg havde ikke et 8-16-job, og som filminstruktør kan der gå flere år, hvor man sidder alene og arbejder. I filmmiljøet er det alle mod alle. Jeg følte mig udenfor og savnede det fællesskab, som mine venner tilsyneladende fik på arbejdspladsen og med familien. Jeg følte, at hvis jeg blev i København, ville jeg rådne op og gå til grunde i mørk depression, fortæller filminstruktør Julie Bille om de idealer, hun forgæves forsøgte at leve op til, da hun var i slutningen af 30'erne.

Hendes karriere kørte ellers derudad. I 15 år havde hun lavet tegnefilm, kortfilm og længere novellefilm, hvoraf flere vandt priser og blev vist på internationale filmfestivaler. I 2010 vandt hun en Robert som instruktør

af novellefilmen "Bobby", og den var et håndfast bevis på, at hun havde talentet til at begå sig i den konkurrenceprægede og mandsdominerede filmbranche. Det næste naturlige skridt var, at hun skulle lave sin første spillefilm, og hun fik da også bevilget støtte fra Det Danske Filminstitut.

"I anledning af verdens undergang" skulle den hedde, og filmen skulle handle om et dansk par, der tager til Guatemala for at adoptere et barn. Men først og fremmest skulle den være hendes råb til verden om, at mange af de værdier, vi dyrker i vesten, står for fald.

– Jeg havde sværere og sværere ved at se meningen med den tilværelse, som var normen i København, hvor jeg boede. Hvorfor tage en lang uddannelse for at få et job og stresser rundt som en gal for at få enderne til at mødes? Hvorfor få børn og blive gift med en mand, man måske

bliver skilt fra og så leve et liv med delbørn, man ikke har tid til at være sammen med og banklån, forsikringer, pensioner og papirer, der skal skrives under og sendes af sted? spørger hun.

Et sted at passe ind

Allerede nogle år inden robertprisen var Julie Bille rejst ud i verden for at undersøge, om der fandtes andre måder at leve på og et fællesskab, hvor hun kunne passe ind. Første stop var Brasilien, for hun havde hørt om en mirakelmager.

– Jeg var vidne til, hvordan folk blev skåret i hornhinden med en køkkenkniv uden bedøvelse, og bagefter kunne de se. Jeg dokumenterede det med et filmkamera og interviewede dem, der blev helbredt. Den oplevelse gav mig en erkendelse af, at der er nogle ting i verden, som er ret fantastiske og helt anderledes, end vi er vant til, fortæller Julie.

San Marcos ligger ved den vulkanske sø Atitlán. Byen er som et internationalt Christiania, hvor mennesker fra hele verden har bosat sig sammen med lokale.

I Brasilien mødte hun andre, der som hun selv søgte efter andre måder at leve på end den skabelon, hun forgæves havde forsøgt at passe ind i i København. En af dem anbefalede hende at tage til San Marcos i Guatemala, og efter ti dage i byen vidste hun, at hun havde fundet det sted, hun søgte.

– Jeg havde ikke været overalt i verden, men jeg vidste, at hvis jeg skulle bo ét sted, skulle det være her.

Internationalt Christiania

San Marcos er en mayaindianerlandsby ved bredden af Atitlánsøen i Guatemala. Den er en slags internationalt Christiania, hvor folk fra hele verden bosætter sig i Hobbit-lignende, hjemmebyggede huse. Der er plads til forskellighed, og man er ikke noget i kraft af det, man har, men kan være lige den, man er, fortæller Julie.

– Folk spørger ikke som det første, ”Nå, hvad laver du så? Hvor mange børn har du? Er du gift? Hvor gammel er du?”. Det er ikke det, der betyder noget, siger hun.

– Møder opstår spontant. Så er der lige nogen, der har lavet et bål derovre, eller man får sig en kop kaffe med en, man støder på. Vil man have fat i sin nabo,

kigger man bare forbi. Den plads til spontanitet var noget af det, jeg havde ledt efter. I København handler alt om vores karrierer og kernefamilier. Det skal gå så stærkt, at familieenkaverne bliver nødt til at samle sig om sig selv for overhovedet at kunne få kabalen til at gå op. Men er man ikke en del af en familiekonstellation, kan man let føle sig udenfor. Den slags er der intet af her, siger hun.

Lukkede øjnene og stolede på ham

Selvom hun havde fundet det sted, hun følte, hun hørte til, droppede Julie efter nogle måneder i San Marcos tanken om at bosætte sig der. At flytte derned var for drastisk et skridt, syntes hun.

– Men så mødte jeg en mand fra Quebec, som spurgte, hvorfor jeg ikke bare byggede mit eget hus.

Det viste sig, at manden var arkitekt og havde bygget et hus til sig selv. Han kendte også til en grund, som var til salg.

– Jeg syntes, ideen var vild, og jeg fortalte ham, at jeg ikke havde ret mange penge. Men han sagde, at det kunne gøres billigt. Samme dag tog han og en lokal mig med op på grunden, der ligger på

en bjergside med udsigt over Atitlánsøen. Jeg kunne ikke ret meget spansk dengang, så jeg kunne bare sige. ”*Incredible, incredible!* (utroligt, red.)” Det var et helt fantastisk, vildt, smukt og nærmest magisk sted, fortæller Julie.

– Så tænkte jeg: ”Nu gør jeg det!”

Hun rejste hjem til Danmark, tog et lån i banken, og straks efter gik arkitekten i gang med at bygge et hus ud fra nogle løse tanker og en ubehjælpssom skitse tegnet i sandet. Fra Danmark sendte Julie hver måned penge til Guatemala. Det var en nervepirrende proces for Julie, der tilbragte det meste af de to år, byggeriet stod på, i Danmark.

– Der kunne godt gå en måned, før arkitekten svarede på en e-mail, men jeg lukkede øjnene og stolede på ham. Han havde bygget et hus til sig selv, som var super smukt, og vi blev enige om, at mit hus skulle være i samme stil, men mere feminint. Derudover fik han frie hænder.

Klyngede sig til filmen

Det blev til et hus. Et rundt ét bygget af naturmaterialer, blandt andet fra Julies egen grund, og med den smukkeste udsigt over Atitlánsøen. Da det stod

JULIE BILLE, 44

Uddannet tegneserietegner, grafisk designer og filminstruktør.

Har instrueret flere kort- og novellefilm, blandt andre ”Bobby”, som vandt en Robert i 2010. Hendes første film, ”Mambo”, blev nomineret til Europas bedste tegnefilm i 1996.

færdigt, havde Julie en kæreste i Danmark. Han tog med på ferier til San Marcos men havde ikke lyst til at flytte dertil, for han havde en karriere i København. Julie tilbragte derfor også det meste af tiden i Danmark, hvor hun gik i gang med at arbejde på sin spillefilm. Meget af handlingen og optagelserne skulle foregå i San Marcos, men før indspilningerne kunne gå i gang, skulle manuskriptet skrives, alt det praktiske omkring filmen lines op, og skuespillerne castes. I tre år arbejdede hun på filmen, Og kort før produktionsstøtten skulle uddeles, gik hendes kæreste fra hende.

– Så var jeg igen hende, der ikke havde nogen kæreste og var alene i verden. Jeg følte mig udenfor og havde kun det halmstrå at klynge mig til, at jeg kunne lave de her film, som jeg håbede, ville blive store mesterværker, så mit navn ville være på alles læber i al evighed, siger hun ironisk.

Tredobbelt kollaps

Efter bruddet rejste Julie tilbage til Guatemala for at gå på spanskskole, og hun havde ikke været der længe, før hun modtog en e-mail fra ekskæresten om,

at han skulle have et barn med en anden kvinde. Samme dag fik hun beskeden fra Det Danske Filminstitut: Hun ville ikke få produktionsstøtte. Hendes film blev lagt ned.

– Da blev den sidste rest af håb revet fra mig. Jeg følte mig som en kæmpe fiasko. Næsten samtidig blev hun også opsagt fra sit værelse i København, mistede dermed sit hjem og skulle nu også forholde sig til, hvor hendes møbler skulle flyttes hen.

– Det var et kollaps af tre ting samtidig. Jeg havde det, som om der var en, der var død. Alt gjorde sindssygt ondt indeni, og hvis det ikke skulle være alt for pinefuldt, kunne jeg nærmest kun trække vejret og prøve at være i vejrtrækningen, så tankerne ikke blev alt for ondskabsfulde. Jeg var i en tilstand af stor sorg og smerte, men også af momentvis klarsyn og lettelse, fortæller hun.

Uden mand, karriere og base i København havde hun intet tilbage af det, hun følte, gav hendes liv værdi i forhold til danske normer. Med andre ord havde hun intet at miste.

– I dag ser jeg det som en kæmpe gave, for slaget gjorde, at jeg turde træffe

valget om at blive i Guatemala. Jeg besluttede mig for at blive i mindst et år. Jeg havde ikke mange penge, men dog en mindre opsparing, som kunne række et stykke tid, så jeg ville smide alt, hvad jeg havde i hænderne og bare være til.

Tankerne frem i lyset

Mens hun var i Brasilien, læste Julie for første gang Eckhart Tolles bog ”Nuets Kraft” og følte sig draget af forfatterens konklusioner om, at vi skal leve i nuet, fremfor i fortid og fremtid. Siden havde hun læst bogen igen og igen.

– Men jeg savnede nogle værktøjer til rent faktisk at være i nuet. Mit hoved myldrede med negative tanker om mig selv og verden, som jeg havde svært ved at slippe af med. Jeg følte, at jeg var i et fængsel, og efter kollapset besluttede jeg, at nu skulle det være slut, fortæller hun.

Hun kom i tanke om amerikaneren Byron Katies metode ”The Work”, som hun var blevet præsenteret for mange år tidligere.

– Dengang kategoriserede jeg det som noget lidt overfladisk amerikansk, men dér, hvor jeg var allermost ked af det, kunne jeg se, at ”The Work” var lige det,

San Marcos' naboby, San Pedro er et valfartssted for nattelevshungrende turister og sprogskoleelever og står i skarp kontrast til San Marcos, som tiltrækker mennesker med hang til det spirituelle.

Julie faldt med det samme for den ro og plads til spontanitet, som hersker i San Marcos.

Julie Bille vidste, at hun ville bo her, allerede første gang, hun besøgte byen.

jeg havde ledt efter, fortæller hun. Kort fortalt går metoden ud på, at man stiller en række spørgsmål til hver tanke, som volder en smerte, og resultatet er oftest, at tankerne kommer frem i lyset, opløses og mister deres betydning

Hvile og dyb fred

Julie beskriver "The Work" som en metode, der går meget dybt og kan minde om meditation. Ved at undersøge sine tanker opdagede hun, hvordan hun inderst i sig selv kunne finde hvile og dyb fred, som hun aldrig havde oplevet før. Kort tid efter, at verden ramlede sammen omkring hende, tilmeldte hun sig derfor en uddannelse i "The Work", som hun tog over nettet fra sit hus i San Marcos. Hun lavede "The Work" i timevis hver dag og oplevede, at jo mere hun undersøgte sine tanker, jo lettere blev hun i sindet.

– Jeg undersøgte tanker som: "Jeg er filminstruktør". Uden den tanke er jeg bare et menneske, der sidder her lige nu og trækker vejret. Der er ikke noget i vejen med at tænke, at jeg er filminstruktør, hvis tanken fylder mig med varme og glæde, men hvis den fylder mig med stress, er den værd at undersøge. Så det gjorde jeg, ligesom jeg undersøgte, om jeg var en fiasko, fordi jeg ikke kunne finde ud af at have en kæreste. Og tusind andre tanker. Efterhånden indså jeg, at den måde, jeg så verden på, i virkeligheden var et produkt af mine egne tanker. Hele verden er et spejl, og hvis du ikke kan lide den fysiske verden, er det, fordi du ikke kan lide dine tanker. Jeg indså, at jeg faktisk havde magten til at ændre min

verden. Bare ved at ændre mine tanker, siger Julie, der med metoden også fandt det fællesskab, hun havde savnet.

– Min følelse af isolation fra resten af verden og andre mennesker forsvandt. Jeg følte mig i fællesskab og samhørighed med hvem som helst. En mand, der gik forbi på vejen. En kvinde ved et bord på en cafe, jeg sad på. Hele verden blev et venligere sted, og jeg var en naturlig og selvfølgelig del af den, fortæller hun.

Kan bare være sig selv

Julies mission er lykkedes – hun har fundet et sted i verden, hvor hun passer ind. Hun elsker at have gæster på bjerget, hvor der tændes bål, synges, og udveksles ideer om en ny måde at leve på. Alligevel kan hun i dag se, at hun slet ikke havde behovet at rejse om på den anden side af jorden for at finde det, hun tog ud for at lede efter – fællesskabet og det sted i verden, hvor der var plads til en som hende.

– Det vigtigste, jeg har lært, er, at det er ligegyldigt, hvor du rejser hen, og hvor fantastisk et sted du befinder dig, hvis du ikke får styr på de tanker, du har i dit hoved. Tankerne følger jo med. Jeg har lært, at jeg skal lade være med at være i andre menneskers *business*. Hvad de tænker og gør, må de selv om, det har ikke noget med mig at gøre. Jeg har fundet fællesskabet i mig selv, jeg er rig med det, jeg har, og tilfreds med det, jeg opnår. Jeg kan sagtens bruge flere dage i mit eget selskab, hvor jeg laver ingenting – jeg ser ikke engang en film eller læser en bog, fortæller hun. Julie har fundet ud af, at hun bare kan være sig selv og hvile i det, der sker lige

nu. At være filminstruktør er ikke længere definerende for hendes identitet, men hun vil da overveje det, hvis der en dag kommer nogen og spørger, om hun vil lave et fantastisk projekt.

I dag bor Julie i huset i Guatemala, men tager indimellem til Danmark på ferie. Hun er selvforsynende med grøntsager, frugt og kaffe fra husets grund, og solpaneler på taget giver gratis el. Hun tjener penge ved at have "The Work"-klienter via Skype og hjemme hos sig selv. Guatemala er et billigt land at bo i, så pengene rækker langt. Desuden er hun netop begyndt at tilbyde intensive "The Work"-retreats, og hun oplever allerede stor interesse. ●

OM "THE WORK"

"The Work" minder om meditation og bygger på en ide om, at man ved at undersøge de tanker, som volder stress, uro og angst kan finde indre ro. Kort fortalt går metoden ud på, at man selv eller en anden stiller fire spørgsmål til den tanke eller påstand, som skal undersøges:

1. Er det sandt?
2. Kan du virkelig vide, at det er sandt?
3. Hvordan reagerer du, hvad sker der, når du tror på tanken?
4. Hvem ville du være uden tanken?

Læs om Julies "The Work"-retreats og -sessions på Juliebille.com

Læs mere om The Work på Thework.com